

HỒI MƯỜI

KẾ HOẠCH KINH NGƯỜI

Tảng hầm phía dưới lòng Lạng Sơn Vương phủ ở ngay dưới giường ngủ của Lê Nghi Dân, vừa bước vào phải đi qua bốn cửa, bảy trạm, so với ngôi làng họ Nguyễn Quý Tiên Sinh bố trí cho gia tộc thân Nguyễn có thể nói một chín một mười.

Có lẽ căn hầm này đã xây dựng từ lâu, cũng như tham vọng của Lê Nghi Dân cũng đã hình thành từ rất lâu.

Trong cuộc thảo luận chuẩn bị kế hoạch này, phía Anh Vũ và Lê Nghi Dân mỗi bên chỉ được đem theo một người, trong căn phòng chỉ có bốn người Anh Vũ, Lê Nghi Dân, Phạm Đồn và Lê Đạt.

Lúc đầu, khi đưa ra lời yêu cầu của Lê Nghi Dân, trong Nguyễn gia thân binh ai cũng nghĩ người đi theo Anh Vũ sẽ là Quý Tiên Sinh nhưng không ngờ đến phút chót, Anh Vũ lại chọn Lê Đạt.

Tuy trong trận Hoa Lư, Quý Tiên Sinh một mình một đao cứu Anh Vũ giữa trăm quân triều đình, Anh Vũ vốn chẳng còn lý do nào để nghi ngờ y nhưng không hiểu sao trong lòng gã đối với cái tên Quý Tiên Sinh này vẫn còn một khúc mắc không sao gỡ bỏ.

Tại sao y không phải thân thuộc gì với phụ thân gã lại một lòng một dạ làm đủ mọi việc vì gia tộc họ Nguyễn? Nếu không có quan hệ gì với dòng họ Nguyễn tại sao lại không chịu bỏ khăn che mặt?

Đôi khi chỉ vài ba chi tiết nhỏ nhoi lại khiến người ta không sao chấp nhận nổi.

Kỳ lạ hơn, khi Anh Vũ nói chọn Lê Đạt đi cùng, Quý Tiên Sinh chẳng hề phản đối chỉ cười nhạt:

- Phải, Lê Đạt đi thích hợp hơn ta.

Lê Nghi Dân vừa thấy Anh Vũ và Lê Đạt bước vào lập tức ngồi xuống chiếc ghế mé bên phải:

- Cuộc thảo luận ngày hôm nay rất quan trọng. Điều này có lẽ người biết rõ hơn ta.

Anh Vũ gật đầu:

- Trong tình huống hiện tại, binh lực của triều đình phần bị người khổng chế, phần chia cho Lê Tư Thành đánh lại chúng ta, phần lại bị phân tán để bảo vệ kinh thành, cơ hội này không phải dễ gặp.

Lê Nghi Dân nói tiếp:

- Nếu chúng ta từ bên trong gây náo loạn nhất định sẽ thành công, lúc đó mẹ con Lê Bang Cơ sẽ...

Anh Vũ cắt lời:

- Khoan nói đến chúng vội, lẽ ra mọi việc đều ổn nếu không xuất hiện một nhân vật.

Phạm Đồn nhíu mày:

- Là Lê Tư Thành?

Lê Đạt cười lạnh:

- Con người này trước giờ ai cũng nói y không đơn giản nhưng không ngờ lần đầu xuất trận y lập tức đưa nhất đại danh tướng Phan Văn Viễn vào chỗ chết mà không nhíu mày lấy một cái. Lại dùng có hơn ngàn binh lực đại phá hai vạn binh sĩ của chúng ta.

Lê Nghi Dân trầm ngâm:

- Không biết nếu hắn đối phó với ta, liệu hắn có nhẫn tâm hạ thủ hay không?

Anh Vũ cười:

- Hắn và người đều cùng một dạng người.

Lê Nghi Dân cười lại:

- Ta và người cũng không phải một hạng người sao?

Phạm Đồn đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Các vị, hãy nói về vấn đề chính đi.

Lê Nghi Dân vỗ bàn nói:

- Theo tin mới nhận được, Lê Tư Thành sau khi ổn định hai châu Nghệ An và Thanh Hóa đã khởi hành quay về Đông Kinh, xem ra chỉ trong một tuần nữa sẽ về đến nơi.

Anh Vũ giật mình:

- Nếu con người này có mặt ở Đông Kinh, việc đối phó với Nguyễn Thị Anh và Lê Bang Cơ sẽ khó khăn gấp bội phần.

Lê Đạt nói:

- Như vậy nhất định phải hành động trước khi Lê Tư Thành về đến nơi.

Phạm Đồn nói;

- Hơn nữa trong thời gian này, việc canh phòng hoàng cung cũng lỏng lẻo nhất, Lạng Sơn Vương đã sớm bố trí, những cấm vệ binh hiện tại quá nửa đều là người của chúng ta.

Anh Vũ thoáng giật mình:

- Không phải người muốn...

Lê Nghi Dân đưa tay chống cằm nhìn băng quơ về phía trước trầm ngâm:

- Tiền đề là nếu như thái hậu và hoàng đế đột tử...

Lê Đạt thốt:

- Hậu đế là triều đình không thể một ngày không chủ, Lê Tư Thành không có mặt ở Đông Kinh, Lê Khắc Xương lại không tham gia việc triều chính ngôi vị hoàng đế đâu thể nào lọt vào tay kẻ khác ngoại trừ Lạng Sơn Vương ngài.

Anh Vũ cười nhạt:

- Đó là hậu đế của ngài, còn ta có một hậu đế khác, ngài có muốn nghe không?

- Cứ nói.

Anh Vũ thản nhiên:

- Tiền đề là bắt tay hợp tác thi hành mưu kế, hậu đế là vắt chanh bỏ vỏ, mẫu tử Nguyễn Thị Anh đột nhiên chết thảm vô duyên vô cớ cũng phải có một người chịu trách nhiệm, đương nhiên, con trai của Nguyễn Trãi chính là kẻ thích hợp số một để gánh chịu trách nhiệm.

Lê Đạt nghe Anh Vũ nói chột giật mình nhìn chăm chăm vào Lê Nghi Dân thầm nhủ: "Nếu không nhờ sự đệ nhắc nhở có lẽ mình đã quên mất điều quan

trọng này, Lê Nghi Dân ngay cả mẫu hậu, đệ đệ của mình cũng dám hãm hại thì lý do gì lại bỏ qua cho chúng ta. Sau này nếu Lê Nghi Dân trở mặt đổ hết tội lỗi lên đầu sư đệ và mọi người thì Nguyễn gia binh sẽ trở thành đích nhắm của mấy thế lực trong thiên hạ”.

Lê Nghi Dân đương nhiên chẳng phải thiện nam tín nữ gì, lúc đầu y cũng có ý định vắt chanh bỏ vỏ như Anh Vũ nói nay bị gã vạch trần trước mặt mấy người cũng thảm kinh hãi nhưng rồi nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh sẵn có:

- Người quá đa nghi rồi.

Anh Vũ cười nhạt:

- Không cần phải ngại ngần như vậy. Cái gọi là sự hợp tác của chúng ta chỉ là quá trình lợi dụng lẫn nhau, ngài lợi dụng ta để tranh đoạt thiên hạ, ta lợi dụng ngài để báo thù cho gia tộc, biết đâu sau khi Nguyễn Thị Anh và Lê Bang Cơ chết đi, kẻ tiếp theo ngã xuống dưới tay Anh Vũ này lại là ngài?

Lê Nghi Dân nghe vậy hơi biến sắc rồi cười lớn:

- Hay lắm, vậy thì chúng ta cứ việc lợi dụng nhau một cách vui vẻ.

Y dừng một lúc rồi nói:

- Ngay chiều nay ta sẽ bố trí người giả làm Trần Lăng, thủ lĩnh cấm vệ quân trong hoàng cung, đến khi màn đêm buông xuống chính là lúc hành động.

Lê Đạt trầm ngâm:

- Kế hoạch thế nào?

Lê Nghi Dân cười nhạt:

- Giả sử như công thành đột nhiên bật mở, giả sử tự nhiên lại có phiến quân của Nguyễn gia binh ập đến.

Anh Vũ nói tiếp:

- Lại giả sử như đúng lúc Cấm Vệ Quân giao ban nên binh lính bị phân tán, lực lượng phòng vệ không đủ sức chống chọi lại thích khách.

Lê Đạt trầm ngâm rồi nói:

- Vậy sau khi sự thành thì sao? Nguyễn gia binh của chúng tôi đánh sống đánh chết bên ngoài để đưa ngài vàng hay sao?

Lê Nghi Dân nói:

- Sau khi sự thành, ta hứa sẽ hạ chiếu minh oan cho Nguyễn Trãi đồng thời luận công ban thưởng cho tất cả mọi người. Nếu không muốn quan tước, vàng bạc trong quốc khố, đất phong trong thiên hạ tùy mọi người xử lý.

Lê Đạt toan lên tiếng chợt thấy Anh Vũ ngăn lại:

- Được, hợp tác, lợi dụng nhau vui vẻ.

o0o

Anh Vũ và Lê Đạt đi ra, trong phòng chỉ còn ánh đèn mờ ảo soi hai bóng người lung linh trên vách.

Phạm Đồn trầm ngâm:

- Không ngờ Anh Vũ lại đồng ý dễ dàng như vậy.

Lê Nghi Dân khoanh hai tay trước miệng rồi cười nhạt:

- Đồng ý à? Đương nhiên hẳn phải đồng ý, bởi vì hẳn vốn cơ bản không nghĩ đến những điều kiện ta đưa ra.

Phạm Đồn tròn mắt:

- Vương gia, nếu Anh Vũ không nghĩ đến những điều ấy thì sao lại chấp nhận hợp tác với ngài?

Lê Nghi Dân:

- Bởi vì việc hợp tác với chúng ta là một bước cực kỳ thuận lợi cho kế hoạch báo thù của hẳn.

Phạm Đồn giạt mình:

- Nếu như vậy há chẳng phải sau khi mẹ con Nguyễn thái hậu chết đi người tiếp theo hẳn đối phó là ngài hay sao?

- Còn Lê Tư Thành và Lê Khắc Xương nữa, nhưng chắc chắn ta cũng nằm trong kế hoạch của chúng, Nguyễn Thị Anh đã hạ lệnh giết cả nhà họ Nguyễn nhà hẳn, hẳn lập ý đối phó với cả gia tộc chúng ta cũng không phải không có lý.

Mồ hôi Phạm Đồn toát ướt đầm áo:

- Như vậy rất nguy hiểm, dưỡng hổ di họa...

Lê Nghi Dân cười:

- Ta là kẻ thích nuôi hổ hơn nữa...

MUỐN NUÔI HỔ PHẢI CÓ ROI, CÁI ROI ĐỐI PHÓ VỚI CON HỔ NGUYỄN ANH VŨ NÀY, TA CŨNG ĐÃ NẮM ĐƯỢC RỒI.

o0o

Lê Đạt bước bên cạnh Anh Vũ hồi lâu nhìn mấy bông hoa đỏ rực như lửa dưới chân mà trong lòng bồn chồn chẳng khác lửa thiêu:

- Anh Vũ, rốt cuộc đệ đang nghĩ gì vậy?

Anh Vũ không quay đầu lại nói:

- Có phải huynh muốn hỏi tại sao ta lại đồng ý với những thỏa hiệp của Lê Nghi Dân?

- Ta... ta không biết nói thế nào nữa, ta chỉ muốn biết rốt cuộc đệ đang nghĩ gì thôi.

Anh Vũ dừng bước trầm ngâm:

- Đệ chưa bao giờ quên mục tiêu của đệ là cả dòng họ Lê chứ không phải một mình mẹ con Nguyễn Thị Anh, Lê Bang Cơ.

- Hợp tác với Lê Nghi Dân đúng là một biện pháp tốt nhưng đệ không sợ lâm vào cảnh Rước Hổ Cửa Trước đón hổ cửa sau ư?

Anh Vũ cười nhạt:

- Huynh nói sai rồi, Lê Nghi Dân là kẻ nuôi hổ chứ không phải là hổ hay beo, hấn thậm chí âm hiểm lý nào lại không đoán ra chúng ta hợp tác với hấn chỉ là tạm bợ?

- Vậy mà hấn vẫn hợp tác với chúng ta ư?

- Thứ nhất, nếu không có lực lượng phiến loạn chúng ta đứng lên nhận trách nhiệm, kế hoạch này vốn dĩ không thể thực hiện, thứ nhì, những kẻ bên cạnh Lê Nghi Dân tuy bản lĩnh cao cường lại có lực lượng Cẩm Vệ Quân làm nội ứng nhưng nếu nói đủ sức đối phó với quân lính ở ĐÔNG KINH và các vùng phụ cận có lẽ còn quá viễn vông. Chúng ta cần hấn, hấn cần chúng ta, đây chính là yếu tố quyết định hình thành sự hợp tác này.

BẢN CHẤT CỦA SỰ HỢP TÁC LÀ LỢI DỤNG LẤN NHAU, MỤC ĐÍCH CỦA SỰ HỢP TÁC LÀ ĐEM LẠI LỢI ÍCH CHO BẢN THÂN.

THỜI BUỔI NÀY, THIÊN HẠ NÓI DỐI THÀNH QUEN THÀNH THỦ ĐÃ CHẴNG AI MUỐN NGHE LỜI NÓI THẬT NỮA RỒI.

o0o

Buổi chiều, thẻ thông hành mang tên Trần Lăng đã được đưa đến cho Anh Vũ.

Đêm nay sẽ là lúc kết thúc mọi oán hận, mọi việc phải được giải quyết một cách triệt để.

Đột nhiên trong lòng Anh Vũ chợt cảm thấy băng khuâng.

Sau khi giết được mẫu tử Nguyễn Thị Anh, Lê Bang Cơ, Anh Vũ sẽ làm gì?

Có phải tiếp tục đi trên con đường đầy máu tươi này, có phải tiếp tục đối phó với Lê Nghi Dân, Lê Khắc Xương, Lê Tư Thành và cả... cả Lê Luyến Ngân?

Nghĩ đến Lê Tư Thành và Lê Luyến Ngân, trong lòng Anh Vũ chợt thấy một nỗi đau nghiền nghiền từ từ hình thành.

Lê Tư Thành là người bằng hữu duy nhất của gã, là ân nhân của gã. Tuy chàng đối với gã có phần thiếu thành thực, nhưng từ trong tâm khảm, Anh Vũ chưa bao giờ coi nhẹ tình bạn này.

Còn Lê Luyến Ngân.

Nàng là người đầu tiên khiến trái tim gã rung động, là người yêu thương gã hết lòng hết dạ, là người thiếu nữ duy nhất trong trái tim gã.

Tuy Anh Vũ cố gắng lẩn tránh, cố gắng trở mặt với nàng nhưng gã thừa biết trong trái tim nàng, hình bóng của nàng chưa bao giờ phai nhạt.

Nhưng hiện tại, cả hai người bọn họ đều là những kẻ tử đối đầu với Anh Vũ.

Nếu có trách chỉ trách vận mệnh khéo biết trêu người, chỉ biết trách cho những cuộc gặp gỡ oan nghiệt.

Nằm trong phòng suy nghĩ vẫn vơ đột nhiên tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

- Xin cứ tự nhiên.

Nhìn thấy người đi vào, toàn thân Anh Vũ không khỏi rung lên một phen.

Lê Luyến Ngân.

Nàng bước vào phòng, không nói một tiếng nào chỉ lẳng lẳng cầm lấy tay gã:

- Vũ... đi theo muội đến một nơi có được không?

Anh Vũ thoáng chốc choáng ngợp trước cảm giác với Lê Luyến Ngân nhưng chỉ là thoáng chốc.

Sau giây phút si mê là một định mệnh vô tình.

Anh Vũ lạnh lùng hừ một tiếng rồi hất tay nàng ra.

- Công chúa thân phận tôn quý xin tự trọng trong hành động của mình đừng khiến thiên hạ cười chê.

Lê Luyến Ngân rơi nước mắt:

- Huynh nở lạnh lùng với muội đến vậy ư?

Anh Vũ cố gắng ngăn chặn cảm xúc của mình:

- Chỉ cần nàng hô một tiếng, biết bao nhiêu kẻ sẵn sàng quỳ dưới chân xin ban bố một chút tình cảm, tại sao nhất định phải bám theo tôi?

Từng lời, từng lời của Anh Vũ như những mũi dao khoét sâu vào tim của Lê Luyến Ngân nhưng nàng đâu biết làm sao ngoại trừ đứng tại chỗ để mặc nước mắt chảy dài trên mặt:

- Vũ, muội chỉ muốn... muốn đưa huynh về bờ hồ ngày trước chúng ta...

Anh Vũ quay mặt lạnh lùng:

- Ngày hôm qua ta đã xin Lạng Sơn Vương lấp bờ hồ đó đi và người đã đồng ý rồi.

Lê Luyến Ngân bàng hoàng cơ hồ đứng không vững loạng choạng lui về phía sau dựa vào bức vách:

- Huynh... huynh nói gì vậy? Huynh nói thật ư?

Anh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu:

- Ừ.

- Huynh... huynh vô tình với muội thật ư?

Hai bàn tay Anh Vũ run lên bần bật, gã siết chặt lại nhắm mắt nghiêng răng nói:

- Phải.

Lê Luyến Ngân kêu lên:

- Không đúng, muội không tin... muội không tin... huynh... sao huynh không dám quay mặt lại nhìn muội mà nói huynh không có chút tình cảm nào với muội?

Trong hoàn cảnh này, trái tim Anh Vũ bị tổn thương có kém gì Lê Luyến Ngân? Nỗi đau gã phải gánh chịu có khi nào thua kém nàng?

Nhưng gã biết làm sao? Gã đã vô phương quay đầu lại trên con đường bản thân mình đã lựa chọn.

Quay lại, từ từ quay lại.

Bằng một giọng thật vô tình, bằng những cử chỉ thật bình thản, lạnh nhạt:

- Cô đừng tự cho là mình đa tình có được không? Anh Vũ ta không bao giờ tha thứ cho cô, càng không bao giờ yêu cô.

Trước khi Anh Vũ thốt ra lời ấy, trong lòng Lê Luyến Ngân còn nuôi một hy vọng, còn hy vọng sau đám mây mù sẽ thấy được ánh bình minh le lói.

NHưng hiện tại, nàng chợt nhận ra, ánh chớp chói lòa đã bao phủ đi tất cả.

Hủy diệt tất cả.

Lê Luyến Ngân, ta xin lỗi.

Ta xin lỗi vì nàng đem đến cho ta một nụ hồng nhưng ta chỉ có thể tặng lại nàng một con dao.

XIN LỖI.

Anh Vũ toan bước chân ra cửa, Lê Luyến Ngân đã nhanh tay túm chặt lấy vạt áo chàng:

- Có thể nói với ta mấy câu được không?

Anh Vũ nhìn bộ dạng cực kỳ thê lương của nàng không khỏi mềm lòng, giọng đã nhẹ nhiều xuống:

- Có chuyện gì?

Lê Luyến Ngân lấy khăn lau nước mắt:

- Tôi... tôi muốn hỏi... hỏi về đại ca tôi.

Anh Vũ ngạc nhiên:

- Hỏi gì chứ?

Lê Luyến Ngân:

- Gần đây lực lượng Cẩm Vệ Quân trong hoàng cung đã bị xáo trộn một cách đáng ngạc nhiên, những người mới vào hoặc là chưa từng xuất hiện trong quân ngũ hoặc là người thân tín của đại ca ta, ngày hôm qua, thống lĩnh Cẩm Vệ Quân Vũ Bảo đột nhiên bị cách chức thay vào đó là một cái tên Trần Lăng chưa từng xuất hiện, kẻ này là ai? Một vị trí quan trọng như thống lĩnh Cẩm Vệ Quân lại giao cho một kẻ lai lịch bất minh như vậy?

Anh Vũ nghe vậy cũng thầm giận Lê Nghi Dân quá nôn nóng hành sự không chú ý đến con mắt người đời nhưng vẫn cố thản nhiên:

- Đúng là hoàng đế không lo mà công chúa đã nhọc lòng, việc ấy nếu cô nương cảm thấy bất an tại sao không nói với hoàng huynh của nàng mà nói với ta làm chi?

Lê Luyến Ngân thở dài:

- Huynh không biết đâu, vị đại hoàng huynh này của ta từ thuở thiếu niên đã sống cô lập với những huynh đệ còn lại, ngay cả ta cũng chỉ được tự do đi lại trong Lạng Sơn Vương Phủ chứ không tiếp xúc nhiều với huynh ấy, trong khi đương kim hoàng thượng lại là người nhân hậu cả nể tình huynh đệ nên đối với những việc làm của đại hoàng huynh cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Anh Vũ nghe vậy thầm nhủ: "Lê Nghi Dân từ nhỏ bị truất ngôi thái tử đương nhiên phải ôm hận trong lòng vậy mà Diên Ninh lại không quản thúc chặt chẽ hành động của y đúng là tự chuốc họa vào thân".

- Dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của hoàng tộc mấy người, liên quan gì đến ta chứ?

- Mấy ngày gần đây huynh và hoàng huynh thường xuyên gặp gỡ, có khi nào huynh thấy huynh ấy có biểu hiện gì khác lạ hay...

Nói đến đó, chợt Lê Luyến Ngân kêu lên một tiếng ngã nhào xuống đất.

Lê Luyến Ngân vừa kêu lên, Anh Vũ đã đưa tay nắm một quyển vào kẻ mới đến.

Nhưng quyển đầu của gã chỉ đi được nửa đường, Lê Luyến Ngân vừa ngã xuống, người ấy đã nói lên hai chữ:

- Là ta.

Anh Vũ cũng giật mình trở mắt nhìn y:

- Là người.

Lê Niệm cười nhạt:

- Người không ngờ là ta hả?

Anh Vũ gật đầu:

- Tại sao người lại hạ thủ với nàng?

Lê Niệm lạnh lùng nhìn Lê Luyến Ngân nằm dưới đất:

- Người và ta đều đối với nàng tình thân nghĩa trọng, cứ để nàng tỉnh táo can thiệp vào hành động này chỉ có lợi chứ không có hại. Người yên tâm, lát nữa ta sẽ cho nàng phục mê dược, đảm bảo phải hai ngày sau mới tỉnh lại. Đến lúc đó, chuyện gì phải đến cũng đã đến, nàng dù không muốn chấp nhận sự thật cũng buộc phải chấp nhận.

Nhìn Lê Niệm xốc Lê Luyến Ngân bước đi, Anh Vũ chợt giật mình nhớ lại.

Với thân thủ của Lê Niệm hai lần trước đấu với gã, dù Anh Vũ đang chìm ngập trong cảm xúc cũng không thể không nhận ra sự xuất hiện của y.

Nhưng lần này, Lê Niệm lại vắng hoàn toàn vô thành vô ảnh.

Con người này cách đây ít lâu Anh Vũ còn cho là một kẻ lỗ mãng chẳng đáng lưu tâm nhưng hiện tại trong mắt gã Lê Niệm so với Lê Nghi Dân còn khó dò hơn một bậc.

Rốt cuộc bên trong hồ lô của hắn bán thuốc gì?

Rốt cuộc đằng sau kế hoạch này là chuyện gì đang chờ phía trước?

— o0o —